

være en Borgmester, eller hvem han dertil bestemmer, for Købstæderne Politimesteren eller hans Fuldmægtig og ude i Landjurisdiktionerne en af Amtet beskikket Ægteskabsforstander. Jeg mener, at denne Ordning er fornuftig og god. Vare vi blevne ved den nugældende Ordning for de borgerlige Ægteskabers Indgaaelse, hvorefter de vedkommende skulle til det ofte fjerntliggende Herredskontor, vilde det være bleven meget besværligt for mange. Og jeg hører til dem, der mene, at der er ikke en eneste Kommune i vort Land, hvor der ikke findes Mænd, der ere den Op-gave voksne at forstaa, hvad der skal skaffes til Veje, for at Ægteskab kan stiftes, og at udføre Handlingen paa en højtidelig og alvorlig Maade, og naar det sker, er jo Lovens Fordring sket Fyldest. Imidlertid finder jeg, at der burde ske en Ændring i den Bestemmelse, der omhandler Ægteskabsforstanderen paa Landet. Der staa der, at naar Ægteskabsforstanderen har Forfald, kan Amtmanden beskikke en anden i hans Sted. I Købstæderne og Kjøbenhavn er det for Øjeblikket saaledes, at den fungerende Embedsmand selv kan sætte en i sit Sted. Nu vilde det maaske ikke være heldigt, om det blev saaledes paa Landet, at Ægteskabsforstanderen selv kunde sætte en anden i sit Sted, naar han havde Forfald, men jeg kan ikke se, der skulde være noget til Hinder for, at der samtidig med, at Ægteskabsforstanderen faar sin Udnævnelse, udnævnes Suppleant. Hvis Amtmanden i hvert enkelt saadant Tilfælde, der indtræffer i de mange Sogne, der sortere under Amtmanden, skal til at udnævne Stedfortræder, vil det komme til at gaa meget tidt paa, og det vil meget ofte kunne bevirke, at Ægteskabet ikke kan blive udført paa det Tidspunkt, de paagældende ønske. Jeg kan derfor ikke forstaa, at der skulde være noget til Hinder for, at der samtidig med, at der udnævntes en Ægteskabsforstander i hver enkelt Sognekommune, blev udnævnt en Suppleant (til at træde i Stedet for ham, naar han af en eller anden Grund er forhindret i at udføre sit Hverv).

Dernæst vil jeg sige et Par Ord om Bekendtgørelsesmaaden. Den ærede sidste Taler syntes at være særdeles glad ved den Maade, paa hvilken Bekendtgørelsen skulde finde Sted. Der er jeg af stik modsat Anskuelse, og det er, fordi jeg frygter for, at det i mange Kommuner kan blive ordnet saaledes, at det højtidelige og alvorsfulde kan faa et latterligt Skær over sig. Efter Bestemmelsen skal

Bekendtgørelsen finde Sted paa en i Kommunen brugelig Maade, altsaa som andre Bekendtgørelser. Den Maade, hvorpaa man i Kommunen plejer at bekendtgøre de forskellige Ting paa, er den, at man slaar en Seddel op enten paa en Smededør eller paa et Sprøjtehus eller paa en Telegrafpæl — det er blevet moderne i de senere Aar. Men ingen vil dog mene, at det skulde bidrage til at gøre Handlingen alvorlig, at man sætter en Bekendtgørelse af et Ægteskab ved Siden af en halv Snes Plakater paa saadanne Steder. Efter denne Bestemmelse vil det kunne lade sig gøre saaledes, og det ser endogsaa næsten ud, som om det skulde være saaledes. Det er i alt Fald overladt til Sogneraadet at bestemme Bekendtgørelsesmaaden. Det skal blot være paa et for Kommunens Beboere let tilgængeligt Sted. Jeg mener, at der her bør foretages en Ændring; enten maa det fastsættes i Loven, hvordan det skal bekendtgøres, eller det maa overlades til Amtmanden eller maaske Ministeren at træffe Bestemmelse derom. Jeg kunde for saa vidt tænke mig, at der i hver Kommune blev anbragt en Tavle eller en Ramme, hvor en saadan Bekendtgørelse skulde indsættes, og det saaledes, at her maatte der ingen som helst andre Bekendtgørelser komme. Saa fik Bekendtgørelsen sit højtidelige Præg. Men hvis den skal staa imellem andre Bekendtgørelser paa hvilket som helst Sted, faar det Latterlighedens Skær over sig i Stedet for Alvorens. Imidlertid er det jo ogsaa en Bestemmelse, jeg haaber, vi skulle komme over; jeg har kun villet fremdrage det til Efterretning for dem, der siden faar med Forslaget at gøre.

Da jeg før var ved Ægteskabsforstanderen, glemte jeg at omtale et af de Punkter, den ærede første Taler ogsaa omtalte, og naar jeg nu omtaler det, er det, fordi jeg er grunduenig med ham. Han var af den Formening, at der ikke var Grund til at forbyde Præster og Lærere eller da i alt Fald de sidste at være Ægteskabsforstandere; thi for de førstes Vedkommende kunde han nok gøre sig fortrolig med det. Naar jeg mener, at Præsterne ikke kunne siges at passe som Ægteskabsforstandere, er det ud fra den Betragtning, at da de muligvis faa med de fleste Ægteskaber at gøre bagefter, saa vil det ikke være heldigt, at de foretage den første og egentlig afgørende Akt, idet det for mange Præsters Vedkommende vil være saaledes, at deres Optræden og Fremgangsmaade over for Parterne vil være noget afhængig